

Ne Kolaydı Her Şey Öncesinde

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 22 Ocak 2015

Rayici belli olmaz garip bir muafiyetle ayrı ve uzak tuttum şu sakil kimliği bilinmedik ve seyri dağınık bir mecburiyet ile tefekküründerken âlemin âlem uzak olsa da çok ötemde.

Kara kalem bir resim çizdim öncesinde gözlerim alışmamışken karanlığa çoktan hibeli olsam da bu yığıya.

Garip hem de çok garip: Nasıl yakın ve nasıl uzaksın.

Gülmek en yakışan olsa da yaşların esareti her daim galip gelmekte. Yadsıyamayacağım kadar külfetli bir o kadar esekli ve tutanaksız bir sancı. Ölümün ne denli uzağında olsam da yakın tutmak ölüm meleğini düşlerimi de koyultmakta. Kim bilir neden?

Bilmediklerime çentik atmaktan yorgun düşmenin ötesinde yoksunluk da belli ki kıyametin habercisi.

Ne kolaydı her şey öncesinde. Öncesi dediğim ise ayrıca koca bir bilinmezlik belki de tarafınca yutulduğum bir boşluk yeknesak adımlarken ve ayak izlerim akabinde silinirken. Ben zaten silineceğim kadar silinmişim çoğunun gözünde. Arpacı kumrusu gibi düşünmekten helak olmak da cabası.

Komik hem de çok komik. Hatta trajikomik ne de olsa bir sunumu ömrün: Bir öyle bir böyle. Tam ererken nihayete elimde silgi sil baştan. Sanır mısın ki kolaydır bu sessizliği muhafaza etmek. Anlatamayacağım kadar karışık ve anlamsız bir döngünün nihayetinde olacak buydu.

Görmezden geldiğin gün gibi aşikâr her ne kadar görmezden gelsem de benliğimi en az senin kadar.

O kadar kırık tekrar yeni bir bütün oluşturur mu ya da kolay mı sanırsın tekabül ettiğim bu noktayı sabit kılmak nasıl da fevri bir sonucudur şu sefil kimliğimin.

Tutturdum yine aynı şarkıyı. Kulağımda nakaratı bir bir tanımlarken haiz olduklarımı ya devamı gelmezse bu hikâyenin... Hangi hikâyeye deme asla bil ki o hikâyeye henüz yazılmadı tarafımca. Ola ki tükenmezse mecalim bir bir yazacağım her bir repliği söylemekten çoktandır imtina ettiğim.

Dinlediğini görür gibiyim. Duyduğunu bilir gibiyim.

Ne çok safsata ile meşgul şu âdemoğlu, havvakızı.

Kısık ateşte pişen yemeğin altını bile yakmışken bil ki hiç de uzağında değilim her ne kadar esefle kınasam da. Kınadığım ne sen ne de bir başkası. Olmazın oluru belki de dilimden dökülen hanidir saklı tuttuğum hem de ilk günden beri.

Yadsıyamayacağım kadar karanlık o korkutucu silueti ile dururken bir adım ötede bir o kadar aydınlık gönlüm içindeki onca gömüye rağmen. Kıdemli bir sancı nükseden bin sene evvelinden miras belki bir öğreti belli bir gelenek belki de fazlasıyla obsesif. İşte açtım kutuyu söyledim kötüyü.

Sıkılğan ve sıkıcı belki de fazlasıyla durağan ve bir o kadar meşakkatli. İnan ki cesaretimi yitireli çok oldu. Bir ara kazanmış olduğumu düşündüğüm ne varsa yine kayıplarda. Bu değil mi devinimi zorlayan en az seni zorlamam kadar.

Asla da sormam "neden" diye. Soruları terk edeli çok oldu. Alacağım dersi fazlasıyla aldım zira onun için sen de sorma. İnan ki susarak da anlaşılır. Bu belki de cesaretimi kıvama getiren. Sustum susalı seyri değişti her şeyin. Konuştum konuşalı muaf tuttular beni. Bu değil mi beni ikilemde bırakan. Oysa bıraksan günlerce konuşur ve şakırım. Bülbül hasret iken güle nasıl da hasretim sesime. Unutulalı çok oldu ve ben de unuttum çok şeyi adlandıramadığım ne varsa ya da çekincelerimin bir bir dizildiği.

Biteviye suçluluk duymak vazgeçilmezimdir neredeyse dünyanın derdini yükledim belki de acı çekmek olmuştur bir parçam hani neredeyse eminim. Külfeti ve rayici tartışılmaz ya da seyri. Kişiliğimin ayrılmaz bir parçası en az suskunluğum kadar.

Bakışlardaki keramet ne olabilir ki... Kiminde deli bir bakış kimi karanlık ve fazlasıyla serkeş ve asi hatta korkusuz. Bu yüzdendir kaçamak bakışlarımdaki o yadsınamaz tedirginlik. Sen sen ol ve temkini bırakma elinden. Ne de olsa belli olmaz sağım solum. Büyüsü bu olmalı içimdeki çocuğun: Fazlasıyla korunaklı ve mahcup her ne kadar anlaşılmasa da...

Yüce Yaratan nasıl da yaratmış insanoğlunu hem kendi suretinde hem de kendinden bir parça. Bu yüzdendir içimdeki o bitimsiz sevgi ve inanç. Her ne kadar karşılığında aldığım darbelerin haddi hesabı olmasa da. Kim bilir belki bu sebeptendir bu gizil kimliğim izbelere sığınmış.

Ortega Gasset ne güzel eylemiş: "Her insan başkaları olmak ister, başkaları da o olsun ister..."

Bu mudur yokluğun tecellisi her ne kadar zaman zaman muaf tutsam da kendimi harici kimliklerden.

Yoksa yine onun zikrettiği gibi her birimiz yalnız mıyız özümüzde ve çoğulluğun aksine taklit-geçirmez bir zırhla mı kaplıdır som yalnızlık...

Fark eder mi sence?

Müdahil olsam ne değişir ki bu sürece. Eninde sonunda kapı önüne konulacağımı bile bile en iyisi uzak durmak. Kaplumbaęa kabuğumda yaşıyıp giderken varsın ebediyete kadar sırça kalbim sessiz sessiz atsın her ne kadar suskunluk sıkısa da boğazımı. Yine de ihanete uğramaktan ve yaftalanıp örselenmekten bin kat makbuldür.

Bana gülmelerinden haz etmediğim kim varsa varsın tüm saçmalıklarına doya doya güleyim.

Saçmalamak bile bir kaçış değil mi hayatın řu asık yüzlü ciddiyetinden ve acımasızlığından. Yine de her haliyle kabulüm hayat tüm o yakıcılığına rağmen. Buz tutan bir yüreğe yeğlerim bu kavuruculuğu.

O içsel hazineyi seviyorum fazlasıyla yorsa da. Ne bir kusur ne de yadırganası bir mefhum. Altı üstü bir seçim ya da bir mecburiyet zaman zaman zuhur bulan. Mabedimin geçilmez surları ne yıkılmaz ne su geçirmez yeter ki söz geçireyim kalbime hep bir adım uzağında durduğum tabii ki eğer bir gün çözebilirim içimdeki o semavi özü...